

La drum!

Percep trecerea timpului doar prin felul în care se filtrează intensitatea luminii prin perdelele fluide care mă despart de lumea de afară. E a treia lună de când învăț să trăiesc altfel decât cum eram obișnuită. Înainte, viața mea se desfășura într-un singur sens. Circular. Habar n-am de câte ori am înconjurat pământul, dacă am atins toate destinațiile propuse sau impuse, de câte ori m-am reîntors în locuri în care credeam că nu aveam să mai ajung vreodată, câte orașe mi-au fost gazdă în călătoriile mele, câți oameni am întâlnit sau câți turiști am călăuzit, de câte ori am rămas împietrită de emoție, câte țipete de bucurie am strâns în mine, câte lacrimi mi-am șters pe furiș, câtă nemulțumire sau recunoștință am adunat. Oboseală? Niciodată. Viața mea îmi pare acum o altă existență. Singura constantă rămâne geamantanul negru, mare cât un scrin, pe care am refuzat în tot acest timp să-l pun la locul lui. De fapt nici nu știu dacă a avut vreodată un spațiu doar al lui, pentru că niciodată de când îl achiziționasem nu apucase să încurce prin prezența lui pe cineva. Tronează în hol, stânjenit ca și mine, neînțelegând nimic din ce se întâmplă, pregătit oricând să-și ia zborul, prea puțin obișnuit cu noua lui existență. Zumzetul monoton al unui avion ce umple văzduhul încărcat de promisiunile verii mă face să tresar. Liniștea pare că se sparge în milioane de particule care îmi provoacă durere și plăcere deopotrivă. Îmi vine să ies afară și să dau din mâini, țipând disperată către cer. „Aici sunt! Nu mă uita!” Bâzâitul monoton se îndepărtează, pierdut în plafonul de nori care-l înghite lacom, laolaltă cu speranțele și visele mele. N-am știut niciodată cât de dor îmi va fi să mă aflu într-un avion, să trag de bagaje sau să alerg prin aeroporturi schimbând porți de îmbarcare, până când toate acestea au ajuns să fie amintiri. Așa adorm, suspendată între trecut și viitor, incapabilă să înțeleg prezentul și să-l accept.

Aeroporturile sunt ferestre imense deschise spre lume, oceane tresărind cu fiecare nou val de turiști. Asemeni curselor, ei se aliniază la start, escaladând o nouă treaptă de pe care să privească lumea pentru a-i înțelege, o clipă, sensul.

Mă plimb pe culoarul îngust lăsat de pasagerii grăbiți ce-și poartă trolerele grele de câte au văzut, în care viața reușește să se strecoare și să-și fie suficientă și pentru o escapadă de un weekend, și pentru un circuit de o lună. Trec pe culoar ca pe o alee a amintirilor mele, oprindu-mă când și când să privesc în jur, obișnuită să zăresc chipuri ce mi-ar putea părea familiare. Mereu mă întâlnesc cu câte cineva cunoscut, de parcă toată existența mea ar putea fi încapsulată într-o aerogară care-mi găzduiește o evadare perpetuă primită la naștere de la o ursitoare plimbăreață.

Ajunsesem devreme, ceea ce sincer vorbind nu-mi stătea în fire. De data asta îmi setasem mintea pe altă oră de întâlnire, tocmai ca să fiu sigură că nu mă voi trezi pe ultima sută de metri, lăsând oamenii să se întrebe cine avea să îi păstorească. Mă și îmbrăcasem în așa fel încât să fiu ușor de identificat, sau măcar să atrag privirile, fără să fiu penibilă cu orice chip. Oricum simțeam privirile îndreptate către șuvițele mele mov-verzui și ghetele înalte cu flori multicolore, pictate manual. Altfel, puteam spune că aș fi fost cu ușurință luată drept un turist oarecare, căruia micile extravagante îi puteau fi trecute cu vederea atâta vreme cât nu făceau altceva decât să îi sporească farmecul. Avusesem chiar vreme să citesc lista de pasageri, încercând acel exercițiu de rememorare a numelor, și străduindu-mă să le cuplez chipuri familiare. Nu prea îmi ieșise, semn că grupul avea să fie o noutate în întregul lui. Nouă era și destinația, dar asta nu trebuia să se bage de seamă niciodată.

Mi-am mai privit o dată ceasul și am scos din geantă cartonul cu sigla firmei de turism. Era un fel de a zice geantă. Părea mai degrabă un sac fără fund în care îndesam aproape o jumătate de valiză, verificând de fiecare dată dacă nu s-a strecurat și Peticel înăuntru, așa cum făcuse prima oară când plecasem de acasă cu un grup. Zâmbeam ori de câte ori îmi aminteam ce senzație stranie mă încercase în taxi când am dat să scot portofelul să plătesc și am simțit că mișcă ceva înăuntru. Am făcut cale îtoarsă pentru a lăsa pisoiful în siguranță, pornind direct cu întârziere în nouă mea profesiune. Aceea de ghid. Și așa mi-a mers de atunci încolo. Ori pe fugă și cu sufletul la gură, ori în întârziere, scuzându-mă cu zâmbet larg și promițând să mă recompensez. Azi aproape că mă uimisem și pe mine.

M-am așezat relaxată în fața panoului de informații, atentă să nu obturez lista lungă care se modifica permanent. Nu era cazul. Înălțimea mea

nu era dintre cele care puteau să incomodeze. Grupul avea doar 21 de persoane, dar asta nu mai constituia demult o grijă sau o ușurare. Călătoream cu 12 turiști, care îmi puseseră nervii la grea încercare, cum ghidasem și chartere de 80 de oameni fără să simt efortul. Nu numărul conta. Nu întotdeauna. Calitatea lor era esențială.

– Bună seara! Sunteți ghidul nostru, presupun. Eu sunt Darius Ionescu, iar ea este soția mea, Ioana. Trebuie să apară și finii noștri, familia Dumbravă.

– Mă bucur să vă cunosc. Sunt Milana Constantinescu, ghidul dumneavoastră pentru această călătorie. Rămâneți aici dacă vreți să vă așteptați prietenii, sau mergeți să vă faceți check-in-ul. Porțile 43 și 44. Eu mai stau să întâmpin lumea.

– Avem timp suficient. Îi așteptăm, altfel s-ar supăra. Sunt mai gomoși și au nevoie de atenție deosebită, dar să nu va faceți probleme. Altfel, sunt oameni cumsecade. Serviciul i-a deformat. Deh, lucrează amândoi la SRI.

– Deci stăm bine. Avem pază și control. M-am liniștit.

– Copiii au fost în Islanda anul trecut și ne-au spus să nu ratăm ocazia. De fapt ei ne-au și plătit excursia. Aproape că ne-au forțat să mergem. Au venit atât de încântați, încât două săptămâni numai despre asta au vorbit.

– Da, Islanda e altfel. Sigur o să vă placă.

Îi priveam, dar ochii mei căutau cu înfrigurare alte chipuri, încercând să identifice potențialii mei turiști. Fără să par nepoliticoasă, m-am îndepărtat nițel, profitând de un grup numeros de asiatici gălăgioși ce trăgeau după ei jumătate de continent de valize și cufere. Hotărât lucru, sunt obositori și parcă se înmulțesc ca la xerox. Îi găsești peste tot. Rând pe rând mi s-a adunat și mie cei din grup, răsfirându-se către poarta de îmbarcare pe măsură ce veneau. Mai aveam trei persoane de așteptat. Se făcuse târziu. Valiza mare înfoliată trona lângă mine ca un soldat de pază. Nici n-apucasem să scap de ea. Acum și la priority era coadă. Aruncasem un ochi într-acolo. Ar fi trebuit să încep cu mine dacă tot venisem devreme. Aș fi fost mai liniștită acum, dacă îmi luam locul pentru ambele zboruri. Așa, aveam să mă aleg cu ce rămânea. Am scos iar lista să văd pe cine nu bifasem. Trei nume diferite ce păreau să nu aibă nimic în comun. Probabil un cuplu și un single. Sau doi prieteni și o doamnă care nu dorea să împartă cu nimeni plăcerea unui sejur. Când îmi scosesem deja telefonul să îi sun, m-am

pomenit cu ei în fața mea. Avusesem dreptate. Erau un cuplu de tineri care se tot scuza pentru întârziere. I-am liniștit trimițându-i direct spre poartă. Știam foarte bine cum era să ajungi pe ultima sută de metri...

– Bună seara, Milana! Ce mai faci?

Abia atunci l-am privit. L-am privit și l-am văzut.

Holul mi-a părut deodată atât de mic și înghesuit, încât deși era la ceva distanță de mine am crezut că m-ar fi putut atinge, și un fior m-a străpuns din cap până în picioare. Am încercat să spun ceva, dar mi-au vorbit doar ochii. Oare ce or fi spus?

– Ți-ai prins aurora boreală în păr? Foarte șic, doar mergem în Islanda. Văd că nu ți-ai lăsat valiza. Te ajut?

Apăsam disperată pe butonul de reset din capul meu. Nu răspundea. Am încercat tasta escape dar eu eram unitatea de bază, așa că m-am agățat de un imaginar buton help ca să pot supraviețui până aveam să mă așez pe un scaun.

– Bună seara! Mă descurc. Mulțumesc! Ne vedem la îmbarcare.

Întâlniri karmice

– **P**oate îmi mai găsiți totuși ceva la culoar, mai ales pentru al doilea zbor. Promit să mă întorc cu ceva drăguț, un pufin sau o oiță nostimă să vă aducă aminte de mine.

– Încerc, dar s-a cam dat tot. Sezonul în Islanda e scurt, așa că e nebunie imediat ce se încălzește nițel. Doamne, dar mult mai călătoriți. Aproape nu mai e niciun colț nescris pe pașaport. Și mai are încă trei ani până expiră. Pentru ghizi ar trebui să facă niște cărțicele mai serioase, cu multe pagini.

– Călătoriile astea sunt drumuri spre mine. Nu mă satur parcă niciodată să mă descopăr. Chiar dacă e doar o meserie ca oricare alta, experiențele sunt mereu noi, cum sunt și cei care mă însoțesc.

– Și mai aveți lucruri de aflat? Văd că nu prea stați pe acasă.

– O să vină și vremea aia. Deocamdată o păcălesc. Cu o bluză înflorată, un pantof vesel, un zâmbet larg.

– Sau cu șuvițe colorate. Vă stau bine, dar nu apar în poza de pașaport. Ce ne facem?

– Până mă întorc se duc. Ca și aurora boreală. Nu ține tot anul. Zi bună și pasageri fericiți!

– Călătorie frumoasă! Drept înainte, îmbarcarea începe peste 30 minute. Mai aveți vreme de o cafea.

E momentul acela în care simți că aventura e precum alergătorul care își potrivește pantoful în blockstart, sperând să intre cât mai bine și să îl propulseze spre victorie. Așa mă simt imediat ce scap de bagaje și rămân doar cu geanta. Mă uit în jur să văd dacă mai e ceva de făcut sau dacă mai e cineva căruia să trebuiască să îi dau explicații. Răsuflu ușurată. Sunt singură într-un furnicar de oameni.

Trec de verificările vamale cu un zâmbet larg. Oamenii aceștia de prin aeroporturi îmi sunt oarecum colegi. Viețile noastre se intersectează și se alcătuesc din viețile atâtor altora ce ne sunt dați în grijă. Chiar așa! Pe unde sunt ai mei? Mă îndrept cu pași hotărâți spre poarta de îmbarcare. După atâția ani de meserie, m-am obișnuit să îi rețin cuprinzându-i lejer, ca

într-un cuib de siguranță, precum o pasăre cu puii ei. La unii memorez un aspect fizic, la alții un accesoriu, dar sunt și dintre cei care trec neobservați și îți ia ceva vreme să îi identifice. Ca-n viață. Unii au un parcurs triumfal și cei din jur parcă le deschid calea să ajungă mai repede la succes, alții se strecoară timid, jenați de propria lor stângăcie. Acum păreau să fie cantități egale din fiecare. Cu câteva excepții. Iar una dintre ele tocmai mă invita să iau loc.

– Doamna Constantinescu parcă, nu?

– Sigur. Spuneți! E totul în regulă?

– Da. Voiam doar să știm ce program vom avea când ajungem în Rejkjavik.

– Vedem în funcție de ora sosirii, formalități vamale, întâlnirea cu ghidul local. Deocamdată ne imbarcăm la 19.15 și aterizăm la München la 20.15, grație diferenței de fus orar de o oră. La 21.45 decolăm spre Islanda și sperăm că la ora 23.45 să aterizăm la Keflavik.

– Am crezut că este mult mai lung zborul. Nu știu de ce, dar pe hartă pare că totul e mult mai departe.

– Nu e. Doar pare. Poate pentru că e o insulă undeva între Oceanul Arctic și Atlantic. Dar nu una oarecare. Cea mai mare. Și vulcanică pe deasupra.

– Abia așteptăm să o vizităm. Am auzit atâtea despre ea.

– Asta dacă ne va ajuta și vremea. Nu pare să fie o perioadă prea prietenoasă pentru călătorit.

– Ca să nu mai vorbim de vulcani și surprizele lor care pot să ne facă islandezi pentru multă vreme, cum s-a mai întâmplat.

Se adunaseră în jurul meu, unii din curiozitate, alții din nevoia de a intra în starea de grup, dar cei mai mulți din dorința de a se face remarcați. Oricât am fi de puternici, tot avem nevoie să ne simțim în siguranță, mai ales când la orizont experiența este una nouă. Mă ajutau să îi rețin prin întrebările și comentariile lor. Simțeam bucuria explorării unui loc nou la cei pozitivi, dar și stresul sau rezerva celor pesimiști sau veșnic puși pe cârcoteli. Nu era nimic nou. M-am ridicat pe vârfuri, încercând să văd peste capetele celor prezenți. Nu-l zăream nicăieri. De când îl văzusem mă chinuiam să îmi amintesc numele lui. Figura nu i-o uitasem niciodată. Nu aveam cum.

– Pasagerii pentru cursa LH1655 în direcția München sunt rugați să se prezinte pentru imbarcare!

A fost ca într-o magie în care o baghetă fermecată face iepurașii să dispară într-un joben uriaș. S-au evaporat din jurul meu. Slavă Domnului! Mai aveam timp să sun acasă și să îmi verific e-mailul până urcam în avion. Nu mă grăbesc niciodată. Dacă pot, rămân ultima, scuzându-mă cumva că doresc să mă asigur că toată lumea s-a îmbarcat, dar în fapt scurtând cât mai mult șederea într-un spațiu limitat cum e aeronava. Îi priveam cumiți, doi câte doi, cu pașapoartele în mână, precum școlarii din ciclul primar care se pregătesc să intre în școală, toamna. Pe măsură ce trec anii, entuziasmul și dorința scad, și rândurile se subțiază sau dispar complet. Așa și eu. Ca elevele de liceu. Îmi dădeam răgaz pentru alte treburi, savurându-mi liniștea și intimitatea. Când ești ghid nu prea ai parte de așa ceva.

– Ți-ai păstrat obiceiurile, văd. Tot ultima?

Nu a fost nevoie să întorc capul. Era în spatele meu. Poate îmi ascultase și convorbirea cu mama. Poate îmi auzise și gândurile. Oricum, nu fuseseră îndreptate către el. Acum probabil că îmi citea și inboxul. Mereu fusese un bărbat hotărât și nițel obraznic. Cei cumiței îi lăsasem demult în urmă. Eu, sau altele care îi reținuseră pe parcurs. De mine nu se lipiseră, cum nici destinațiile banale nu mi se potriveau.

– Mai verificam câteva detalii de la agenție. Când ajungem e puțin probabil să mai gășesc pe cineva treaz acasă să mă ajute. Hai să mergem! Coada s-a terminat. Să nu lăsăm colectivul incomplet și clasa fără profesor.

Am luat-o înainte, ușor incomodată de familiaritatea individului al cărui nume nu apucasem să îl citesc pe listă pentru că apăruse exact când nu trebuia, dar convinsă că voi elucida misterul în avion, citind mapa agenției.

L-am părăsit curând, zâmbindu-i larg când am intrat pe primele locuri din față, în timp ce el și-a continuat calea către coada avionului. „Așa e când nu ajungi la timp. Prinzi ce rămâne”, păreau să spună ochii mei când i-am zâmbit larg și i-am urat călătorie plăcută.

Cred că am moțăit nițel. M-a trezit o mână moale ce încerca să treacă peste picioarele mele întinse relaxat, către locul liber din stânga mea.

– Scuză-mă! Dormi! Mă strecor și eu aici. În spate e foarte frig. Nu te superi, nu?

– Nicio problemă. Nu cred să mai urce cineva din zbor. Te rog să mă scuzi însă! Conversație nu primești. Dar dacă vrei poți vorbi tu. Ce nu aud sau rețin va fi din cauza motoarelor, lui Morfeu sau a ta. Somn ușor!

- Poți să pui capul pe mine!
- Am mai încercat și cu alții și crede-mă că nu a ieșit bine. Prefer să mi-l păstrez pe umeri. Nu pare nițel prea intimă conversația asta? Cât e ceasul?
- Mai avem o oră până aterizăm.
- Atunci o să încerc să fac abstracție de prezența ta și să îmi continui somnul de frumusețe. Mai ai o oră să mă privești cum dorm, în toată splendoarea mea.

Am tras aproape teatral eșarfa peste față și am întors și capul în cealaltă direcție, semn că încetasem conversația pe care nici n-o începusem, nici n-o provocasem. Mă înfuria groaznic că nu îi mai știam numele și nu apucasem să scot dosarul din geanta pusă sus. Tot ce îmi aduceam aminte era că bărbatul acesta apărea în viața mea la intervale de timp aparent neregulate, ca un soi de vrăjitor, dar reușind să stârnească în mine furtuni inimaginabile. Cândva, ne fusese dat să trăim ceva karmic.

Efectivul complet

Normal că îmi fugise somnul. Doar nu mă așteptasem ca incidentul, pe cât de nevinovat pe atât de ciudat, să treacă fără să lase o licărire de interes sau suspiciune în mintea mea. Nu ajungea că nu puteam să asociez figura lui cu un nume care se aflase cu siguranță pe listele mele de pasageri de-a lungul călătoriilor nesfârșite de la un capăt la altul al lumii, acum și discuția asta, nițel prea intimă și informală, mă măcina. Era un soi de siguranță afișată la el, și habar nu aveam pe ce se baza. Știam că îl mai văzusem. Poate chiar mai des decât mi-aș fi dorit, dar nu puteam deloc să îi asociez imaginea cu un moment anume, și asta mă scotea din sărite. Și când te gândești că cei mai mulți mă dădeau exemplu pentru memoria mea de elefant. Poftim situație... mai că îmi venea să îl chestionez puțin, ca să dezleg enigma. Am ales însă să fac pe „mortul în păpușoi”, semn că dacă nu puteam controla ceva, preferam să evit.

Escala s-a desfășurat fără incidente, într-un soi de acceptare tacită, ca o promisiune nerostită către ceva magic care avea să vină la sfârșitul acestui drum. Am stat pe lângă grupul meu glumind sau răspunzând tirului de întrebări, încercând să îi rețin după nume și înfățișare. Bineînțeles că nu apucasem să mă uit pe listă, cum bineînțeles că exact el parcă intrase în pământ. Nu era nicăieri, și când a fost anunțată îmbarcarea pentru cel de al doilea zbor și nu l-am zărit în preajmă am început să mă îngrijorez. Oricât de nesuferit mi-ar fi fost un turist, tot nu puteam să îl las uitării prin aeroport. Asta îmi mai trebuia acum. Să mai pierd și avionul căutându-l. I-am întrebat pe cei doi tineri cu care venise, sperând că așa voi afla mai multe despre el, dar am constatat că fusese doar o întâmplare că apăruseră toți trei la Otopeni. Am scos lista și am parcurs-o rapid. Gata! Știam cine era. Șerban Ionescu. Mai rămăseseră câțiva pasageri de urcat. Tensiunea mea o luase razna. Am rugat să fie anunțat numele lui la stație. Am întrebat dacă mai era vreun avion care pleca spre aceeași destinație de la o altă poartă. Nimic. Am scos telefonul și am format numărul lui felicitând în gând agenția pentru ideea de a le trece și numerele de telefon. Avea telefonul închis. Am sunat

rapid la firmă și le-am spus, cerând cumva ajutorul și permisiunea să îmi urmez grupul. Mi s-a confirmat că nu aveam altă opțiune, așa că m-am îmbarcat aproape pe post de soluție de dejivrare.

Până m-am așezat în scaun și mi-am pus centura, mi-am închis telefonul și am încercat să mă detașez de acest debut nepromițător al excursiei, avionul și-a început rularea molcomă pe pistă. Nu eram fericită că scăpasem de el, mai ales că acum avea o identitate și în mintea mea. Șerban mă încurca teribil cu dispariția lui. Unde s-o fi dus? Mi-era ciudă că nu vorbisem cu el cât stătuse lângă mine pe durata primului zbor. Poate aș fi putut afla mai multe. Poate aș fi reușit să fac conexiunile care îmi trebuiau pentru a înțelege puzzle-ul ăsta legat de persoana lui. Poate fusesem mult prea urâcioasă și încercase să se răzbune pe mine știind că nu era de joacă să îți pierzi clienții pe drum, ca pe pietricele. Poate chiar îl pusese cineva să facă asta. Nimeni nu e lipsit de dușmani. De ce m-aș considera eu o favorizată a sorții? Un raport adus bine din condei m-ar fi scos pe tușă pentru multă vreme. Era ultimul lucru de care aveam nevoie, mai ales acum când divorțul ajunsese în fine în linie dreaptă și urmau confruntările decisive. Îmi venea să plâng, să mă cert de una singură, să țip, orice, numai să nu stau mută și liniștită așteptând să treacă timpul. Nici nu aveam cu cine să vorbesc. Nu știam pe nimeni și avusesem noroc cu cel de la priority și obținusem un loc la interval, cu ban-cheta întregă liberă și spațiu excedentar pentru picioare. Altă dată aș fi apreciat și m-aș fi bucurat de asemenea noroc. Acum nu îmi ardea de nimic. De somn nici nu putea fi vorba. După ce ne-au servit băuturi și snacksuri, pe care le-am refuzat politicos, au stins lumina, semn că lumea ar fi putut să se odihnească.

Mi-am scos telefonul. Am recitit mesaje și am decis să răspund câtorva. Am mai șters poze, am mai citit programe și informații prețioase trimise de colegi și în final am decis că oricum nu aveam ce să fac pentru moment, așa că mai bine abandonam starea de asediu și disperare și încercam ceva mai prietenos.

- Puteți să îmi aduceți un pahar cu vin?
- Sigur. Alb sau roșu?
- Alb, i-am răspuns zâmbind complice stewardesei pe care tocmai o refuzasem mai devreme.

S-a întors curând cu o sticlă mică de vin alb, pe care a deșurubat-o în fața mea și mi-a turnat în pahar, înmânându-mi și sticla pentru situația în care aș fi avut nevoie de mai mult decât câteva guri ca să ațipesc. Inițial am vrut să iau doar paharul, apoi m-am răzgândit.

– Sărbătorim ceva?

– Acum, da. De unde ai apărut? Ai intrat pe geam? Nu vrei să știi cât m-am stresat că nu te-am văzut nicăieri. Ești mediu? Treci prin pereți? Te teleportezi?

Se așezase deja relaxat lângă mine și mă privea ca pe o găză pe care o studiezi cum dă din piciorușe chinându-se să iasă dintr-o picătură de miere.

– Îți mulțumesc pentru locurile minunate de care beneficiaz alături de tine, pentru grija pe care ți-o faci să nu mă pierzi pe drum sau să fiu răpit de extraterestri, pentru atenția să nu mă deshidratez din pricina zborului și pentru mărinimia de a împărți cu mine un pahar cu vin. De ce alb?

– Pentru că nu aveau friptură de vită.

– Nici pește nu am văzut în meniu.

– Lasă glumele și spune-mi pe unde ai umblat și de unde ai răsărit.

– Deci te bucuri să mă vezi?! Știam eu.

– Mai aveam puțin și te dădeam la știri. Nu ți-ai auzit numele trâmbițat prin tot aeroportul? Telefonul de ce îl ții închis?

– Nu așa trebuie când zbori? „Vă rugăm să închideți aparatele pe durata decolării și aterizării!”

– Dar ce? Tu zburai? Ai dat o tură înaintea noastră să vezi cum sunt poziționați norii cumulonimbus?

– Nu tocmai, deși informația aș fi putut să o obțin, dar nu m-am gândit că te-ar fi putut interesa. Altceva e mai important pentru tine.

– Ce?

– Lasă asta. Pot să stau aici? Nu m-aș mai duce să deranjez lumea. Vecinii mei de scaun sunt niște bărboși fioroși pregătiți să intre în fumarole sau cratere de vulcani, așa de echipați sunt.

– Stai doar dacă îmi spui unde ai fost. Măcar să știu la ce să mă aștept de la tine.

– Ok. Am intrat cu echipajul. Pilotul este un fost coleg. L-am văzut când aștepta îmbarcarea și m-a luat cu el în cabină. Știi că nu e voie. Nici nu am